

РЕШЕНИЕ

№ 5519

гр. София, 30.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Д СЪСТАВ, в публично заседание на шести октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Силвана Гълъбова

Членове: Георги Ст. Чехларов
Петър Милев

при участието на секретаря Илияна Ив. Коцева
като разгледа докладваното от Силвана Гълъбова Въззивно гражданско дело
№ 20231100501708 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 – 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ищеца Т. Д. П. срещу решение от 12.01.2023 г. по гр.д. №24154/2021 г. на Софийския районен съд, 154 състав, с което е отхвърлен предявеният от жалбоподателя срещу Е. Г. У. иск с правно основание чл.71 ал.1 т.1 ЗЗДискр. за установяване на дискриминационно третиране, извършено от ответника спрямо ищеца, изразяващо се в призоваването му по телефона, спрямо други лица, призовани с призовка при сходни обстоятелства за периода 30.09.2020 г. – 27.04.2021 г., като ищецът е осъден да заплати на ответника разноски по делото.

В жалбата се твърди, че решението на СРС е неправилно. Сочи, че по делото е установено, че са налице всички реквизити за дискриминация спрямо него. Предвид изложеното, жалбоподателят моли въззивния съд да отмени решението и да уважи предявения иск. Не претендира разноски.

Въззиваемата страна Е. Г. У. в срока за отговор по чл.263 ал.1 ГПК оспорва жалбата и моли първоинстанционното решение да бъде потвърдено. Претендира разноски.

Съдът, като обсъди доводите във въззивната жалба относно атакувания съдебен акт и събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

Жалбата е подадена в срок и е допустима, а разгледана по същество е **неоснователна.**

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т.1 от ТР №1/09.12.2013 г. по тълк.д. №1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Настоящият случай не попада в двете визирани изключения, поради което въззивният съд следва да се произнесе по правилността на решението само по наведените оплаквания в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо. Същото е и правилно, като въззивният състав споделя мотивите му, поради което и на основание чл.272 ГПК препраща към мотивите на СРС. Във връзка доводите в жалбата за неправилност на решението, следва да се добави и следното:

ЗЗДискр. забранява всяка пряка или непряка дискриминация, основана на признаците по чл.4 ал.1 от закона. Според чл.4 ал.2 ЗЗДискр. пряка дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице въз основа на тези признаци, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства, а според чл.4 ал.3 непряка дискриминация е поставяне на лице въз основа на същите признаци в по-неблагоприятно положение в сравнение с други лица чрез привидно неутрална разпоредба, критерий или практика, освен ако те са обективно оправдани с оглед законовата цел и средствата за постигане на целта са подходящи и необходими. От значение за установяването на дискриминация е обективно съществуващ недопустим правен резултат при упражняване на дейността, проявен в очертаните от ЗЗДискр. форми на нежелано или по-неблагоприятно третиране, независимо дали при осъществяване на тази дейност са спазени съответните нормативни изисквания. ЗЗДискр. цели уеднаквяване и санкциониране на всяко поставяне в неравностойно положение според признаците, изброени в разпоредбата на чл.4 ал.1 ЗЗДискр., или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. Неблагоприятно третиране според легалната дефиниция на това понятие, съдържащо се в пар.1 т.7 ДРЗЗДискр, е всеки акт, действие, бездействие, което пряко или косвено засяга права или законни интереси. Според пар.1 т.8 ДРЗЗДискр., изразът „на основата на признаците по чл.4, ал.1“ означава на основата на действителното, настояще или минало, или предполагаемо наличие на един или повече от тези признаци у дискриминираното лице или у лице, с което то е свързано, или се предполага, че е свързано, когато тази връзка е причина за дискриминацията. Признакът трябва да е основна, значима причина за по-неблагоприятното третиране, защото не всяко различно третиране е дискриминация, а само това, което е основано на защитен признак. от значение за установяване на дискриминация е наличието на обективно съществуващ недопустим правен резултат при упражняване на дейността, проявен в очертаните от ЗЗДискр. форми на по-неблагоприятно третиране, независимо дали при осъществяването на тази дейност са спазени съответните нормативни изисквания – така решение №231/31.03.2010 г. по гр.д. №204/2009 г., решение №428/13.05.2010 г. по гр.д. № 1207/2009

г. на ВКС, IV ГО, решение №153/14.06.2010 г. по гр.д. №6/2009 г. на ВКС, III ГО и др.

С разпоредбата на чл.9 ЗЗДискр. е създадена изрична уредба относно доказателствената тежест в съдебното производство за защита срещу дискриминация. Законодателно е възприет принципът на разделяне на доказателствената тежест между ищеца и ответника. Основната доказателствена тежест е възложена на ищеца. Той е длъжен да докаже фактите, въз основа на които може основателно да се предположи, че е жертва на дискриминация. Само в този случай законът възлага доказателствената тежест на ответника да установи обратното, а именно, че правото на равно третиране на ищеца в конкретния случай не е нарушено. Неизпълнението от страна на ищеца на възложената му от закона доказателствена тежест е достатъчно основание за постановяване на отхвърлителен резултат по предявения иск /в този смисъл е трайната практика на ВКС - решение №511/27.07.2010 г. по гр.д. №587/2009 г. на III ГО, решение №1002/07.01.2010 г. по гр.д. №3800/2008 г. на IV ГО, решение №115/02.08.2012 г. по гр.д. №626/2012 г. на IV ГО, решение №62/19.06.2014 г. по гр.д. №3920/2013 г. на IV ГО, решение №183/08.06.20 и др./.

Настоящият въззивен състав намира, че по делото не се доказва наличие на обосновано предположение за неблагоприятно третиране по отношение на ищеца, съгласно пар.1 т.7 ДРЗЗДискр. Не се констатира негови законни права и интереси да са накърнени, а фактите, твърдени от ищеца за проявена дискриминация, касаят начина на упражняване на правомощията на ответника в качеството му на полицейски служител.

Съгласно чл.69 ал.1 ЗМВР, полицейските органи могат да призовават в служебните помещения граждани за изпълнение на определените им с този закон правомощия. Съгласно ал.2 на същата разпоредба, полицейските органи писмено уведомяват гражданите за призоваването. В съобщението изрично се посочват целта на призоваването, часът и мястото на явяване, като, съгласно ал.3, в неотложни случаи призоваването може да се извършва по телефон или факс. Призоваването по телефон или факс се удостоверява писмено от длъжностното лице, което го е извършило. Видно е, че полицейските органи писмено уведомяват гражданите за призоваването, а призоваването по телефон или факс е само в неотложни случаи. Ответникът, в качеството му на служител на МВР и в условията на оперативна самостоятелност, може да извършва конкретна преценка за начина на призоваване на граждани за снемане на сведения.

Доколкото ЗЗДискр. цели установяване и санкциониране на всяко поставяне на неравностойно положение според признаците, изброени в разпоредбата на чл.4 ал.1 или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна, то и това по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по чл.4 ал.1 ЗЗДискр следва да се преценява в сравнение с начина по който се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. При липса в закона на дефиниция за това кои обстоятелства могат да бъдат сравнявани и кога е налице сходство, следва да се приеме, че при преценка за това дали едно лице е поставено в по-неблагоприятно положение в сравнение с група лица, към която не принадлежи, следва преди всичко да се изхожда от установената в закона регламентация на

обществените отношения. Несъмнено наличието на „сравними сходни обстоятелства“ следва да се преценява спрямо конкретното лично положение на ищеца, т.е. лицата, с които той се сравнява, следва да бъдат в идентично положение.

Настоящият съдебен състав намира също, че ищецът не е доказал и как са третирали други лица при „сравними сходни обстоятелства“, а доказателствената тежест е негова. Това не става с посочване на общоизвестни дела и свързани с тях предположения на ищеца за начина на призоваване на свидетелите по тях. Относно цитирането на конкретни лица следва да се установи сходство в положението на сравняваните субекти, за да могат да служат като лица сравнители и да отговарят на изискването за сравними сходни белези, като тези на жалбоподателя.

При съблюдаване на формулираното в чл.9 ЗЗДискр. правило за разпределение на доказателствената тежест в производството за защита от дискриминация, то настоящата инстанция също приема, че по делото не са ангажирани каквито и да е доказателства за установено дискриминационно третиране на жалбоподателя, спрямо други лица, както и обективно наличен противоположен резултат за него при упражняване на някаква дейност или при неизвършването на определена дейност и то именно заради наличен негов признак или няколко признаци по подробно изброените в чл.4 ал.1 ЗЗДискр.

Следва да се отбележи още, както е посочил и първоинстанционният съд, че не всяко укорително или засягащо индивида поведение е дискриминационно проявление. Съгласно цитираното в обжалвания съдебен акт определение №424/31.05.2019 г. по дело № 919/2019 г. на ВКС, ГК, III г.о., от значение при установяването на дискриминация е обективно съществуващия недопустим противоположен резултат при упражняване на дейността, проявен в която и да е от очертаните в ЗЗДискр. форми на нежелано или по-неблагоприятно третиране, независимо дали при осъществяването на тази дейност са спазени съответните нормативни изисквания, какъвто противоположен резултат въобще не бе установен по делото.

Поради изложеното и поради съвпадане на крайните изводи на въззивния съд с тези на първоинстанционния, решението следва да бъде потвърдено изцяло.

С оглед изхода на делото и направеното искане, на въззиваемата страна на основание чл.78 ал.3 ГПК следва да се присъдят разноски във въззивното производство в размер на сумата от 1000,00 лв., представляваща адвокатско възнаграждение. Възражението на въззивника за прекомерност на заплатеното от въззиваемата страна адвокатско възнаграждение е неоснователно. По делото е представен договор за правна защита и съдействие, сключен между въззиваемата страна и адв. С. Р., според който ответникът е заплатил адвокатско възнаграждение по настоящето дело в размер на сумата от 1000,00 лв. Съгласно ТР №6/2012 от 06.11.2013 г. на ОСГТК на ВКС, при намаляване на подлежащо на присъждане адвокатско възнаграждение, поради прекомерност по реда на чл.78 ал.5 ГПК, съдът не е обвързан от предвиденото в § 2 Наредба №1/09.07.2004 г. ограничение и е свободен да намали възнаграждението до предвидения в същата наредба минимален размер. Договореното по настоящето дело адвокатско възнаграждение е в рамките на този минимален размер, изчислен съобразно чл.7 ал.1 т.9 Наредба №1 за минималните размери на

адвокатските възнаграждения.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №20074268/12.01.2023 г., постановено по гр.д. №24154/2021 г. по описа на СРС, ГО, 154 състав.

ОСЪЖДА Т. Д. П., ЕГН *****, адрес: гр. София, жк. „****“, да заплати на **Е. Г. У.**, ЕГН *****, адрес: гр. София, жк. *****, на основание чл.78 ал.3 ГПК сумата от **1000,00 лв.**, представляваща разноски във въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВКС с касационна жалба в едномесечен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____